

kioldás

utoljára É-nek

az ernyők vásznai
hangosan verdestek
és homok tapadt a
párás poharakra

éjszaka volt
egy megunt
város teraszán

fogsorát néztem
és körülzárt
szemeit
vékony karjait
átlóban térdein
ahogy fészket horgolt
magának hajából a szél

ott volt
rajtunk minden
amit elfeledtünk
a másiktól sokadszorra is
hiába hittük egykor
hogy birtokunk
versenyeztünk
kinek van joga
jobban idegenkedni
a másiktól

lavender mist

kettőkor sötét a
szemközti szálló
összes ablaka
keleten
már havazik
itt minden nyugodt
a levegő áll
az ég keretében feszül
házórzók az utcák
kövükön egy pár siető
láb zakatol
kocogó fogak és
dülledt szemű kutyák
kilehelt párája
pontos selymes szürkeség
nem látni keresztül anyagán
az innenső oldalon egy
megszakadt beszélgetés
először úgy tűnt
jól fog esni
de

semmit sem lehet
szavakkal befejezni

Claire

kinyitja falait
a barackszín szoba
körbetapogatnak
percek s ujjbegyek
az egyik kéz a másiktól
markol meleget
szorít és ellazul
magába kulcsol
a lepedő tükrén
könnyű áldozat
amit akarunk az
nincsen ott közöttünk
az idő csontozata
feszül egyre csak
a felhők nem engedik
az ablakig futni a fény
kásás darabjait

körmeinkkel együtt
növekszik a csend
szűkre nyílt sebhely
tollvonásnyi szád
semmi nagy
nem mozog de
testünkbe vackol
a bizonytalanság
hogy miért ne
és miért mégis
ez egyszer

Pesti Emma: Reggel, Majomplacc